

Република Србија
УПРАВНИ СУД
24 У 11641/13
27.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Капетановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...-..., ... бр. ..., поднетој против Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда – Сектор за другостепени управни поступак, ради поништаја решења XXI-05 број: 356-345/2013 од 15.05.2013. године, у правној ствари инспекцијских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења грађевинског инспектора Одељења за инспекцијске послове Општинске управе градске општине Палилула у Београду, 4-4А Уп.бр.356-79/2013 од 15.03.2013. године. Ставом првим диспозитива наведеног првостепеног решења наложено је тужиоцу да у року од једног дана од дана пријема тог решења уклони урађену металну ограду дужине 29,0м са испуном од арматурне мреже висине 1,17м на бетонској сокли ширине 14цм и у продужетку металне ограде озидао оградни зид дужине 34,0м од пуне опеке д=12цм висине 1,15-1,45м на бетонској сокли ширине 18цм ојачан АБ вертикалним серкљажима дим.25/18, све са леве стране стамбеног објекта гледано са улице на адреси у ...-...,, јер је исти изграђен без решења за извођење радова. Ставом другим диспозитива тог решења одређено је да уколико инвеститор не поступи по овом наређењу, извршење ће се спровести принудним путем преко другог лица о трошку инвеститора-извршеника, о чему ће то одељење донети закључак. Ставом трећим диспозитива истог решења одређено је да изјављена жалба не одлаже његово извршење.

Тужбом, поднетом овом суду, дана 17.07.2013. године, тужилац побија законитост оспореног решења због повреде правила поступка, неправилне примене закона и погрешно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је првостепено решење неизвршиво, јер није одређена грађевинска парцела, односно место на коме је извршена градња, што је супротно прописаним правилима Закона о општем управном

поступку. Истиче да се тужени и првостепени орган у образложењу позивају на одредбу члана 176. став 1. Закона о планирању и изградњи у коме се дефинише “рушење објекта”, сматрајући да се оградни зид не може подвести под појам објекта, у смислу одредбе члана 2. став 1. тачка 22. Закона о планирању и изградњи, већ се може подвести под појам “помоћног објекта”, будући да је изграђен у функцији стамбеног објекта у смислу одредбе члана 2. став 1. тачка 24. истог закона. Поред тога, указује да зид није изграђен 2009. године, како је наведено у оспореном решењу, већ 2008. године. Наглашава да је поступак легализације претходно питање у овој правној ствари, па сматра да је тужени поступак требало да прекине до окончања поступка легализације, у складу са одредбом члана 134. Закона о општем управном поступку. Предложио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и обавезе туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 36.000,00 динара на име састава тужбе увећане за износ таксе на тужбу и пресуду.

Тужени орган у одговору на тужбу остаје у свему при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, према налажењу Управног суда, поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је првостепени орган на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, без повреде правила поступка, правилно применио прописе на које се позвао у ожалбеном решењу. Ово стога што из списка предмета произлази да је грађевински инспектор првостепеног органа у поступку инспекцијског надзора извршио увиђај на лицу места дана 13.03.2013. године и то у ..., ..., ... бр. ..., и на записнику о инспекцијској контроли број 356-79/13, који је сачињен у присуству тужиоца који је исти потписао без примедби, констатовао да је тужилац без одобрења надлежног органа током 2009. године извео грађевинске радове на изградњи ограде и бетонског зида који се налазе са леве стране стамбеног објекта на наведеној адреси у ..., па је донео ожалбено решење од 15.03.2013. године и наложио тужиоцу уклањање изведених радова, правилном применом одредбе члана 176. став 1. тачка 1а Закона о планирању и изградњи.

Одредбом члана 176. став 1. тачка 1а. Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС” број 72/09...24/11) прописано је да је у вршењу инспекцијског надзора грађевински инспектор овлашћен да наложи решењем уклањање објекта, односно враћање у првобитно стање, ако се објекат гради, односно изводе радови без решења из члана 145. овог закона.

Управни суд је ценио наводе тужбе да је првостепено решење неизвршиво, јер није означена катастарска парцела на којој је извршена градња, али је нашао да су неосновани, са разлога што су спорна ограда и зид у диспозитиву првостепеног решења јасно и прецизно описани и не доводе у сумњу тачно место на коме се налазе, тако да је првостепено решење извршиво.

Суд је, такође, ценио наводе тужбе да је изградња извршена 2008. године а не 2009. године, како је наведено у решењу, као и да је требало прекинути поступак до окончања поступка легализације спорних објеката, али је нашао да су исти неосновани. Ово са разлога што је у записнику о инспекцијском прегледу и утврђивању чињеничног стања број 356-79/2013 од 13.03.2013. године, а на основу изјаве тужиоца, констатовано да су радови на изградњи започети током 2009. године и завршени током исте године, а како је захтев за легализацију поднет 2003. године, следи да истим спорни објекти и нису могли бити обухваћени.

Управни суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, са довољно јасних чињеничних и правних разлога, датих у образложењу оспореног решења, које у свему, као правилне, прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у I ставу диспозитива пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду његов успех у овој управној ствари, па је на основу члана 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, сходном применом одредби чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...55/14), на које упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.03.2015. године, 24 У 11641/13

Записничар,
Јелена Капетановић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/ЦРП